

LBRIS

We know
books

Copyright © Alec Blenche

Editura Litera
Str. Moeciu 7A,
București
021 319 63 90;
contact@litera.ro
www.litera.ro

Copyright © 2025 Grup Media Litera
Toate drepturile rezervate

Ilustrații: Radu Stan

Editor: Vidrașcu și fiii
Coordonare editorială: Irina Ilie
Redactare: Mihaela Tîrsu
Corectură: Oana Sănițariu
Design grafic și prepress: Andreea Apostol

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BLENCHE, ALEC

Jurnalul unui fotbalist de buzunar: șuturi, șosete și
secrete / Alec Blenche. - București: Litera, 2025-
vol.

ISBN 978-630-355-534-8
Vol. 1. - 2025. - ISBN 978-630-355-533-1

821.135.1

ALEC BLENCHÉ

JURNALUL unui FOTBALIST DE BUZUNAR

Șuturi, șosete
și secrete

Cartea întâi

LITERA
București

Cuprins

Cu capul sub pernă și fundul în aer	9
În dulăpiorul de sub televizor, printre cabluri	20
Mâzgălit în grabă în baie, singura cameră unde pot avea liniște	29
În spatele ușii de la magazie, unde țânțarii dau petrecere seara	32
Pe ceasul din turnul primăriei (sau poate visam)	35
În grabă, ascuns după perdeaua din camera părinților	45
Cu picioarele în apă rece, ca să nu mi se umfle de la atâtea șuturi	57
Sub patul lui Oli, printre monștrii de praf	65

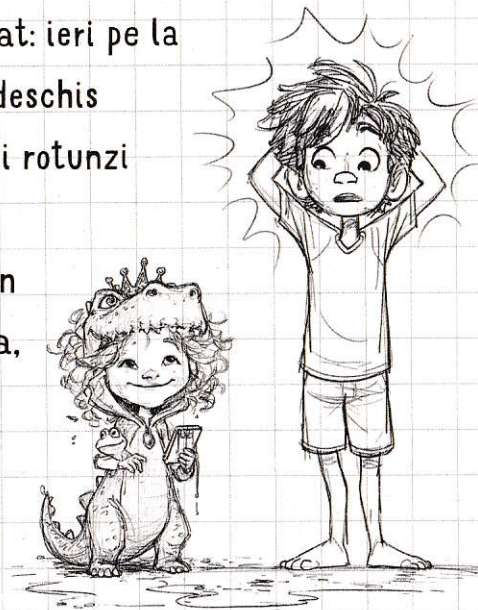
Scris în cameră alături de Gogoasă, singurul care nu-mi citește jurnalul	80
Acoperit de spumă, cu jurnalul pe marginea căzii	104
Sub un copac, nu mai știu care, oarecare	111
Ascuns în mașina de spălat (goală și oprită, evident)	119
Pe scena goală din sala de festivități	128
Pe capota mașinii poliției, în timp ce agentul vorbea cu mama	135
La masa din bucătărie, prefăcându-mă că îmi fac temele	141
Pe tobogan, alunecând și scriind în același timp	146
În cutia de carton de la noul frigider	155
Pe tavan, lipit cu bandă dublu-adezivă (în imaginația mea)	162
Sub măsuța de cafea, ghemuit ca un ou	179

Pe marginea bazinului de înot, cu picioarele în apă	199
Pe coșul de baschet, când nimeni nu se uita în sus (aș vrea eu)	212
Pe rama ferestrei, cu un picior afară, unul înăuntru (mi-aș fi dorit eu, dar e prea periculos)	228
În orașelul copiilor cu Oli, de ziua ei	235
Cu burta pe pat și cu genunchii pe jos	241
În dulap, căutându-mi șosetele	249
În cabina de probă, testând haine și idei noi	254
Undeva, sus, pe acoperișul școlii, unde nimeni nu poate vedea foile astea (aș vrea eu, dar nu ne lasă să urcăm acolo)	260

Testare, testare... Un, doi, trei... aha, suntem în direct. Salut, eu sunt Tudor, Tudor Pelin, și așa aș fi spus dacă ăsta ar fi fost un VIDEO-jurnal, nu un jurnal obișnuit, scris cu pixul pe hârtie. Din păcate, telefonul meu s-a scufundat în WC și acum aștept să se usuce (lungă poveste, cu surioara mea Oli și o broască de jucărie).

Hai să vă spun ce s-a întâmplat: ieri pe la ora asta, ușa camerei mele s-a deschis brusc și a apărut Oli cu obraji ei rotunzi și părul ciufulit ca un cuib de rândunică. Era îmbrăcată într-un costum de prințesă-dinozaur (da, ați citit bine, o combinație inventată de ea) și ținea în mâna dreaptă o broască de jucărie cu buline portocalii,

iar în stânga telefonul meu ce părea
cam... **TRANSPIRAT.**

– TUDO, UITE! a strigat cu vocea
ei de pui de găină, agitând în aer
telefonul. I-am dat baie cu boaca!
a adăugat mândră, arătând spre
broasca ei de jucărie.

– Oli! Ce-ai făcut? am întrebat,
deși răspunsul era destul de evident.

– L-am pălat pentru tine! a anunțat ea triumfător, ca
și cum mi-ar fi făcut cel mai mare serviciu din lume. Era
mujdal (murdar, în traducere din limba Oli)!

Și uite așa am aflat despre **MAREA SCUFUNDARE.** Oli,
în misiunea ei de curățenie totală, decisese că telefonul
meu și broasca ei aveau nevoie de o baie împreună. În
VECEU. PERFECT!

Și așa m-am întors la tehnologia de secol 19: hârtie și
pix. Nu pot adăuga efecte speciale, nu pot face zoom pe
fețele oamenilor când spun ceva stupid, și nimeni nu va
da like sau subscribe. Dar bunica spune că „exprimarea
gândurilor prin scris” e ceva ce fac toți marii fotbaliști.

Cică Messi are jurnal. Hagi are
jurnal. Chiar și Ronaldo,
care pare că-și petrece
tot timpul liber făcându-și
poze pentru Instagram.

– E ca un antrenament
pentru creier, a insistat
bunica când mi-a dat
acest caiet de Crăciun.
Te ajută să vezi unde ai
greșit și cum poți face
mai bine data viitoare.

Și după **DEZASTRUL** de ieri de pe terenul de fotbal,
cred că am nevoie de tot antrenamentul pentru creier
pe care îl pot obține.

Bine, bunica nu s-a oprit doar la jurnal, că așa sunt
bunicii, **DARNICI**, mi-a mai dat și ceva ce se numește
„dicționar etimologic”. Când am auzit prima dată,
am crezut că e o boală ciudată („Mamă, cred că am
etimologie, mă doare capul când văd cuvinte!”). Dar se
pare că e doar o carte care explică de unde vin cuvintele.
La început am crezut că e cea mai plictisitoare carte din

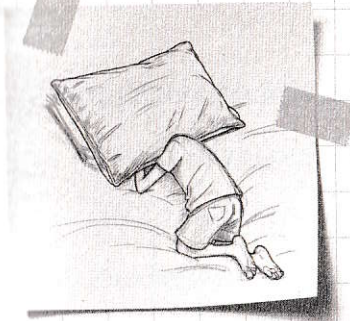
univers – cine vrea să știe de ce „pantof” se numește „pantof”, și nu „cârnat” sau „elefant”? Dar apoi am deschis-o din curiozitate și... m-am trezit, două ore mai târziu, complet fascinat! E ca și cum fiecare cuvânt ascunde o minipoveste de detectivi! Acum îl răsfoiesc din când în când (bine, în fiecare zi) și descopăr chestii atât de ciudate, încât trebuie să le notez.

Și dacă tot am început, hai să scriu ce s-a întâmplat până acum... ca să știți despre ce vorbesc când o să mă mai opresc pe aici. Și o să adaug de fiecare dată și ce făceam când am scris, așa, pentru posteritate. Gândiți-vă

ce bine ar fi fost dacă Ion Creangă ar

fi făcut și el asta, sau Eminescu... De exemplu: Creangă (cocoțat într-un cireș, cu gura plină de cireșe furate): „*Amintiri din copilărie*, pagina 1...”, sau Eminescu (cu picioarele în

ligheanul cu apă fierbinte și muștar, tratându-și o răceală): „*Pe lângă plopii fără soț*, treceam adesea răgușit...”

Cu capul sub pernă și fundul în aer

Totul a început în clipa în care domnul Ticu, profesorul de sport, ne-a dat **MAREA VESTE**, cu vocea lui de struț răgușit. Directorul școlii tocmai anunțase „Cupa Prieteniei” – un turneu de fotbal între clase, care urma să înceapă exact peste o lună. Premiul pentru câștigători? O excursie de două zile la Aqua Galaxy, cel mai tare parc acvatic din țară! Și asta pentru că toboganul lor „Cascada Groazei” era în topul listei mele de „Chestii de făcut înainte să termin clasa a cincea”.

Până atunci, orele de sport fuseseră doar un șir de exerciții și mișcări fără rost: alergat, mersul piticului și alte țopăieli inutile în cerc ca niște hamsteri.

Sau cum ar spune surioara mea de trei ani când o întreb
ce a făcut la grădiniță: „Chestii. Diferite chestii“.

→ **TOP 5** !!!

chestii de făcut înainte să termin
clasa a cincea

1. Să mă dau în Cascada Groazei.
2. Să învăț să dorm cu ochii deschiși în timpul orelor de istorie.
3. Să stau o noapte întreagă să joc jocuri video fără să știe nimeni.
4. Să îmi crească câteva fire de mustață.
5. Să am curaj să mă uit mai mult de 5 secunde la o fată fără să mă fac roșu ca racul.

Iar acum, în sfârșit mi se împlinea visul. Iubeam fotbalul mai mult decât orice altceva pe lume. Bine, în afară de tata, mama, GOGOASĂ (o să vedeți mai încolo), bunicii, adidașii mei cei noi, bicicleta, consola mea de

jocuri, colecția de carduri Pokémon și înghețata de vanilie... bine, și surioara mea mai mică. În rest, fotbalul era **TOTUL** pentru mine. Și acum aveam șansa să joc pentru clasa mea și poate, doar poate, să câștig acea excursie!

Așa că în momentul în care domnul Ticu a strigat: „Cine vrea să facă parte din echipa de fotbal să vină pe teren... iar cine vrea să se înscrie la alte activități pentru festival să rămână în sală!“...

... am țâșnit cu viteza luminii! Sau ca atunci când dormi prea mult și întârzii la prima oră, iar diriginta ta e doamna Sandu, care pune absențe după ce numără până la trei. Pe scurt, picioarele mele se mișcau atât de repede, că aproape am lăsat urme de foc pe ciment, ca în desenele animate.

Pe lângă mine a mai venit, agale, Vali Lungu, un băiat înalt și subțire ca un stâlp de iluminat public. Serios, e atât de slab, că atunci când ridică mâinile seamănă perfect cu litera T. Vali are un talent special – se sperie

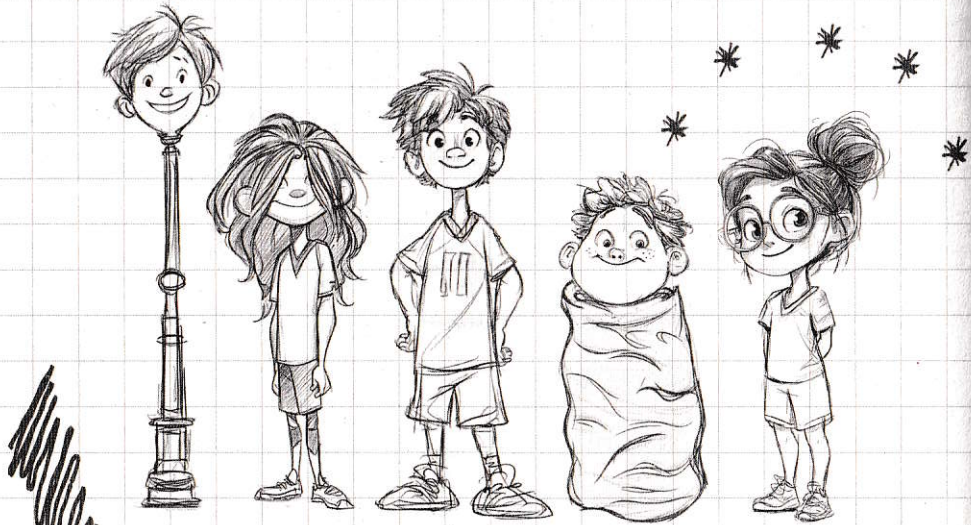
de ORICE. Și când spun orice, chiar asta vreau să spun. Săptămâna trecută, în timpul orei de biologie, cineva a strănutat, și Vali a sărit atât de tare, că s-a lovit cu capul de tavan. OK, poate exagerez puțin, dar nu mult.

Apoi a venit și Gabi Zaharia, micuț și îndesat ca o sărmăluță – și mare iubitor de mâncare. Acum două zile l-am văzut mâncând un sandwich cât brațul meu, iar când l-am întrebat dacă îi e foame, mi-a răspuns cu gura plină:

– Niciodată nu mănânc pentru că mi-e foame. Mănânc pentru că mâncarea există!

Un adevărat filosof al mâncării! Cred că singurul motiv pentru care ar juca fotbal e că mama lui i-a spus că va mai slăbi și astfel va putea mânca mai mult. Are

buzunare speciale cusute în echipamentul de sport, toate pline cu diverse gustări de urgență.

A mai venit și Robert Barbu, slab, destul de arătos, păr lung și mare fan rock – așa de mare, că într-o zi a venit la școală cu un tricou atât de negru și o coafură atât de zburlită, încât profesoara de matematică l-a confundat cu o umbră și a încercat să ridice jaluzelele. Și apoi Mara Doncea, o fetiță șatenă cu ochelari și coadă, care rezolvă probleme de matematică mai repede decât toți băieții la un loc.

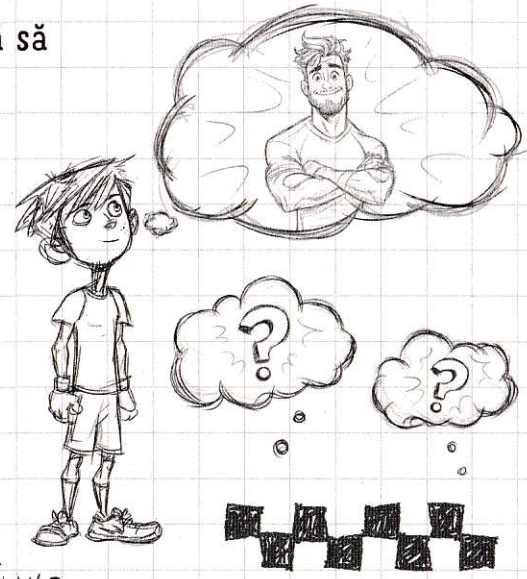

Ahh, și bineînțeles, nu putea să lipsească Mircea Simion, despre care știa toată lumea că are un văr fotbalist care joacă undeva pe afară.

Nu treceau cinci minute fără să ne amintească acest lucru:

„Vărul meu, FOTBALISTUL PROFESIONIST, spune că așa se face” sau „Vărul meu, CARE JOACĂ nu știu pe unde, așa ar zice”.

Uneori mă întreb dacă acest văr misterios chiar

există sau e doar un personaj imaginar, ca prietenul invizibil pe care-l aveam când eram mic. (Salut, domnule Nevăzutu! Mi-a fost dor de tine!)

Cât despre mine... Tudor, Tudor Pelin, nici prea înalt, nici prea scund, ochi mari, picioare zdravene, viteză bună și talent de atacant – toate lucrurile importante pentru a fi vedeta și căpitanul echipei. Dar de asta cred că v-ați dat seama deja.

– Haideți, măi, fotbaliștilor de buzunar, alegeți-vă locurile și la încălzire, că în zece minute jucați cu ăia de-a treia, s-a auzit iar vocea profului de sport. O să fie

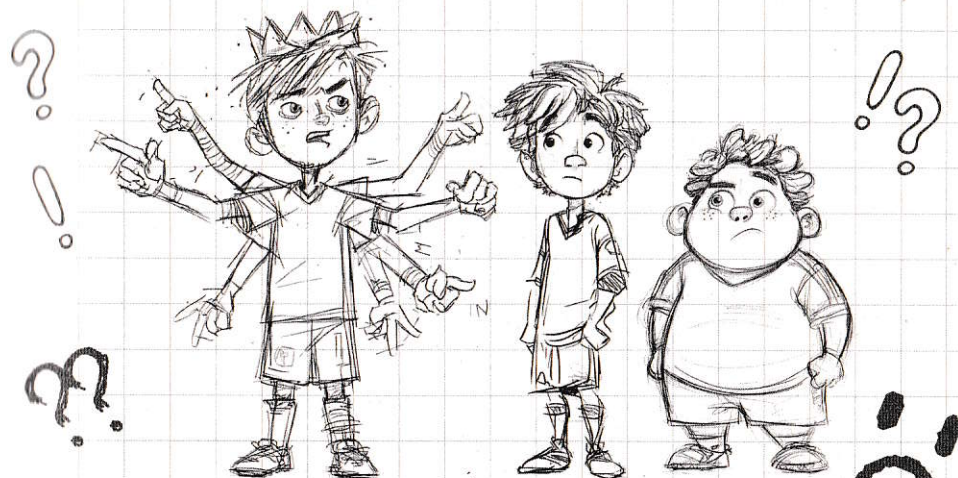
un meci de antrenament, să vedem dacă merită să participați la turneu.

„Cei de-a treia?” ne-am mirat noi. „Păi sunt niște pitici!” Numai buni să îmi încep cariera de vedetă. Mă vedeam deja aclamat de mulțimea de copii strânși la marginea terenului strigând „Pelin, Pelin!” și la interviul de după ce vom câștiga Cupa Prieteniei.

Apoi a început MAREA CEARTĂ despre cine joacă unde:

Da, știam că vom merge la Aqua Galaxy. Dedic această victorie fanilor mei și, bineînțeles, hamsterului meu, Gogoșă.

– Haideti să nu mai pierdem vremea, a zis Mircea, care începuse deja să facă pe șeful. Lungule, tu stai în poartă că ești lung, Zaharia, în apărare, că ești mai lat, Peline, și tu cu el pe-acolo. Barbule, și tu pe aicea, iar eu în atac, e clar? Și toate mingile la mine, să vedeți ce îi fac pe prichindeii ăștia...

– Dar eu nu vreau să stau în poartă! a protestat Vali cu vocea lui subțire ca un țânțar supărat. Dacă mă lovește vreo minge în cap? Ultima dată când am stat în poartă m-a lovit o minge atât de tare, că mi s-a resetat creierul! Am uitat tabla înmulțirii și jumătate de zi am vorbit pe dos! Mama a crezut că am inventat o limbă străină!

– Nici eu în apărare! De ce să stau eu în apărare ca un semafor? s-a plâns și Gabi. Vreau să marchez goluri, să-mi apară poza în ziarul școlii, să dau autografe la fetele de-a șasea!

– Bine, atunci Zaharia în poartă și Lungu în apărare! a încercat Mircea să îi mulțumească pe amândoi.

– Dar nu vreau nici în apărare! a continuat Vali, strâmbându-se ca și cum ar fi mușcat dintr-o lămâie foarte acră. Adică, ce să fac în apărare? Să stau ca o sperietoare de ciori? Sunt deja destul de slab, o să mă confunde arbitrul cu linia de margine!

– Dar unde vrei să te pun? La mine-n cârcă? s-a enervat Mircea, căruia îi sărea țandăra cam repede. Sau poate vrei să te pun în trusa de prim ajutor, că acolo ai fi cel mai în siguranță!

– Și eu unde joc? a intervenit Mara cu mâinile în șolduri.

– Tu? Hahaha, ce să cauți tu la fotbal? a râs Mircea sfidător. Tu joci pe margine, faci galerie la băieți. Sau poți să ne aduci apă în pauză. Sau poți să notezi scorul.

